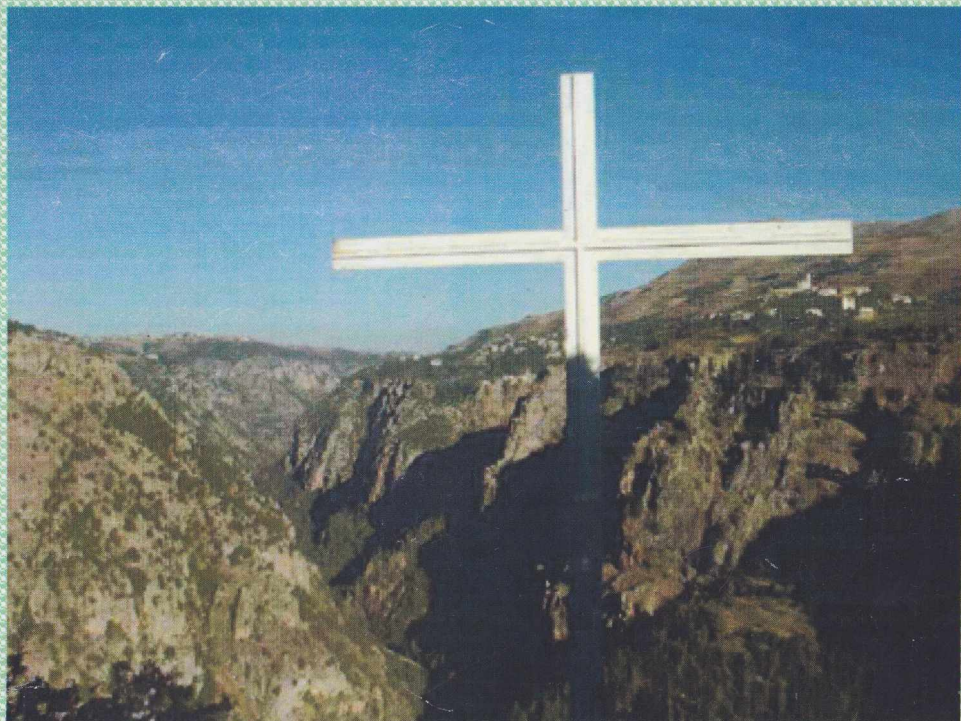

LIBANAS

IR JO ŠVENTIEJI

Líbanas ir jo šventieji

Kaunas, 2007

Redaktorė ses. Janina Juozapa MVS
Stlistė Ramunė Korsakovaitė
Kaunas, 2007

Ten, Artimuosiuose Rytuose

Libanas. Toks mažas, mažas. Daug mažesnis už mūsų Lietuvą. Taip tolimas ir daugumai mūsų nepažįstama respublika. Mažai, o gal ir visai nieko daugelis nežinome apie ją, apie jos žmones. Argi? Argi nesame girdę apie jo kedrus, apie šį kraštą skaitydami Šventąjį Raštą, ypač psalmes. Tiek daug kartų ten minimas Libano vardas.

*„Aš būsiu tarytum rasa Izraeliui,
kad tas sužydėtų kaip lelija
ir išsikerotų kaip Libano miškas.
Jo atžalos turės paplisti,
jo grožis teprilygs alyvmedžio grožiui,
jo kvapas – Libano kvepėjimui.
Jie vėl įsikurs mano paunksnėje
ir vėl jie augins javus,
vešės tarsi vynuogienojas,
kurio vynas garsus kaip Libano.“ (Oz 14, 6 – 8)*

O apie jo žmones, ar tikrai nieko nežinome? Argi į Tyro ir Sidono kraštą nebuvo įžengusios Kristaus kojos? Ar nesame skaitę nuostabių Kahlilio Džibrano raštų. Manau vargu, ar atsirastų bent vienas šiek tiek prasilavinęs žmogus, kuris nebūtų žavėjęsis ten pateiktomis nuostabiomis mintimis. O jis juk gimė Libane ir miręs, vykdant jo valią, buvo palaidotas Libane, Mar Sarkiso vienuolyne.

Tad ne tik galingais kedrais gali didžiuotis mažasis Libanas, bet ir žmonėmis, palikusiais gilų pėdsaką žmonijos istorijoje. Sklaidydami šiuos puslapius atrasime dar daugiau nuostabą keliančių žmonių, kurie gal tikrai iki šiolei labai nedaug kam iš mūsų buvo žinomi. O šiuo metu, kada viso pasaulio žvilgsniai nukreipti į Libaną, tiek daug kentėjusių praeityje ir tebekenčiantį dabar, tikrai pravartu nors trumpai susipažinti su juo.

Libanas tai kraštas apšlakstytas krikščionių krauju. Kiek jų žuvo vien pirmaisiais krikščionybės amžiais, kas suskaičiuos. Libano Bažnyčia, ir ne tik Libano, ir šiandien mini kankinius: Libano kalnų šventąjį Tlalaos, nukankintą 284 metais,

šv. Akviliną iš Byblos (+ 293), šv. Kristiną iš Tyro (+300), šv Teodoziją iš Tyro (+293), šv. Kirilą iš Baalbako (+362) Tyro vyskupą Šv. Dorotiejų (+ 362) ir daug daug kitų. Vien Tyre manoma buvo nužudyta apie 300 krikščionių.

Jei persikelsime į devynioliktąjį amžių, tai sutiksime tris brolius Massabki: Frančą, Abdulą Mothi ir Rafaelį 1860 metais nukankintus Damaske. 1926 m. spalio 10 d. Vatikane jie buvo paskelbti palaimintaisiais. Maronitų Bažnyčia juos mini liepos dešimtą.

Medžiaga apie šv. Maklufą Šarbelį paimta iš pagrindyje išleistos knygelės „Šventieji tebėra aktualūs“, parengtos kun. Viktoro Šauklio MIC 1978 m.; apie šv. Rafką, šv. Nimatulahą ir nuotraukos – iš internetinių puslapių.

s. Janina Juozapa

Libano respublika

Tai parlamentinė respublika Artimuosiuose Rytuose. Jos plotas tik 10 400 km. Sostinė – Beirutas, kur gyvena 1,1 milijono gyventojų. Svarbiausi uostai: Beirutas, Tripolis, Saida. Gyventojų skaičius 2006 m. liepos mėn. duomenimis – 3,874 mil. Kalbos: arabų (oficiali), prancūzų, kurdų. Pagrindinės religijos: musulmonai – 53% (šiitai – 23%, sunitai – 30%), krikščionys – 40%, drūzai – 7%.

Šiek tiek iš Libano istorijos.

Senaisiais amžiais Libano teritorija buvo Finikijos dalis. Vėliau čia apsigyveno maronitai, atvykę iš Sirijos, kurie ilgai ir dažnai turėjo gintis nuo juos persekiojančių drūzų. XIV a. kraštas atiteko Osmanų imperijai ir tapo Turkijos provincija. XVIII a. Prancūzija ėmė rūpintis persekiojamų maronitų globa, o po 1860 m. vykusių skerdynių pasiuntė savo kariuomenę. 1864 m. Turkija buvo priversta paskelbti Libaną autonomine apygarda. Pirmojo pasaulinio karo metu Prancūzija okupavo Libaną. Tik 1943 m. rugsėjo 26 d. Libanas tapo nepriklausoma respublika.

Maronitai – Rytų krikščionių bažnyčia: Libane, Sirijoje ir Lotynų Amerikoje; patriarchas reziduoja Beirute. Tačiau daugiausia maronitų gyvena Libane. Vardą gavo nuo šv. Marono (Maro), atsiskyrėlio, gyvenusio IV-V a. (mirė 410 m.) viename kalne Apamėjos krašte (Sirijoje).

Maronas, subūręs savo pasekėjus, įsteigė vienuolyną. Po mirties ant jo kapo pastatyta graži bažnyčia, o vienuolynas tapo viso krašto religinio gyvenimo centru. VI a. maronitai smarkiai kovojo su monofizitais ir labai nuo jų nukentėjo: 350 vienuolių buvo monofizitų nužudyti. 636 m., Libaną užplūdus arabams, daugelis katalikų pabėgo į Bizantijos imperijos žemes, su jais drauge ir Antiochijos patriarchas. Likusieji prisiglaudė maronitų vienuolynuose ir vienuolių vadovaujami susiorganizavo atskiromis bendruomenėmis su savo atskiru patriarchu. Tokias atskiras maronitų bendruomenes pripažino kalifas Marvanas II (744-748), ir jos galėjo savarankiškai tvarkytis. Baigiantis IX a., dėl nuolatinio monofizitų ir musulmonų persekiojimų vienuoliai su tikinčiais persikėlė į pietinės Libano dalies kalnus, kiti pasiekė net Kipro ir Maltos salas, sudarydami čia savo atskiras bendruomenes. Bet daugumas maronitų, likę savo krašte, ėmė tvarkytis savarankiškai, valdomi pirmininkų (muquaddamin), kurie pripažino tik patriarcho valdžią ir nuo jo priklausė. Ilgainiui (ypač XVI a.) šie pirmininkai tapo pavaldimos valdžios šulai. Tokia religiška - patriarchalinė santvarka liko ir po 1516 m., kai kraštą užėmė Otomanai. Veltui maronitų patriarchas 1527 m. šaukėsi imperatoriaus Karolio V pagalbos, žadėdamas duoti 50 tūkstančių karių talkos išvaduoti kraštui iš turkų. Turkų valdžioje maronitai liko beveik nepriklausomi, mokėdami sultonui mokesčius.

Kryžiaus karų metu maronitai gražiai bendravo su kryžininkais, nurodinėjo jiems žygio kelius ir talkino paimant Jeruzalę. Maronitų patriarchas Jeremijas II dalyvavo 1215 m. Laterano II Bažnyčios susirinkime, pop. Inocento III buvo patvirtintas savo pareigose ir grįžęs sušaukė Tiro sinodą pagal Romos direktyvas. Nuo XVI a. Libano maronitai yra stipriausias Artimųjų Rytų katalikybės branduolys. Pop. Grigalius XII 1584 m. įsteigė Romoje maronitų kolegiją, kuri veikia iki šiol ir rengia kunigus Libano kraštui ir emigracijai, nes dalis maronitų yra emigravę į Egiptą ir Ameriką, kur sudaro savo atskiras bendruomenes. Religiniame gyvenime Libano sinodas (1736), patvirtintas pop. Benedikto XIV (1741), savo dekretais yra pagrindinis maronitų religiniame gyvenime.

1860 m. drūzai ėmė žudyti maronitus (apie šias žudynes ir pasakoja ši apysaka). Kitais metais Europos valstybės įsikišo, ir buvo sudaryta atskira (Europos valstybių globojama) valdžia su kataliku maronitu priešakyje. Pirmojo pasaulinio karo metu maronitai nukentėjo nuo turkų persekiojimo. 1920 m. įkurta Didžiojo Libano valstybė (nuo 1926 m. respublika) iš karto Prancūzijos globoje, nuo 1941 visiškai nepriklausoma. Tai vienintelė valstybė Artimuosiuose Rytuose, kur krikščionys vaidina žymų vaidmenį tiek politikoje, tiek ekonomikoje, tiek civiliniame šalies gyvenime.

Šiandien maronitai kalba arabiškai ir prancūziškai. Senovės sirų (aramėjų) kalba liko tik liturgijoje, nors ir ta su priemaišomis. Maronitų apeigų pagrindas yra Antiochijos apeigos (kaip ir monofizitu), bet su žymia (nuo kryžininkų laikų) lotynų kalbos įtaka; liturginiai drabužiai, sakramentų (krikšto, sutvirtinimo) apeigos, varpai ir kt. yra paimta iš Romos lotynų apeigų. Jų kardinolas priklauso popiežiškajai Kardinolų Kolegijai. O maronitų vienuoliai šv. Rafka bei šv. Šarbelis Maklufas, gyvenę ir mirę Libane, plačiai žinomi pasaulyje.

Maronitų Antiochijos patriarchatui šiandien priklauso Aleppo, Baalbako (Heliopolio), Beiruto, Damasko, Kipro, Gebeilio ir Batruno, Sidono, Tyro, Tripolio (Sirijoje) vyskupijos su 850 parapijų, 7 kunigų seminarijomis, daugiau nei 1200 kunigų, apie 900 vienuolių, 300 seserų. Tikinčiųjų iš bendro Libano 1.241.598 gyventojų skaičiaus yra 355.182 (su emigrantais apie 400.000).“ *Lietuvių enciklopedija*, XVII t., 1956 m. 311 p. Bet, kaip matome iš duomenų apie Libaną, skaičiai jau žymiai pasikeitę.

Drūzai – iš islamą išpažįstančių šiitų kilusi atskala. Jų gyvenamoji vieta – pietinis Libanas. O nuo XVIII a. ir Hauranas (dėl to vad. ir Džebel Drus – Drūzų kalnai). Drūzų priskaitoma ligi 160 000. Drūzų vardas (arabiškai Durus, ds. Darasi) kildinamas nuo kažkokio Darasi, kuris Egipto valdovą Hakimą (996-1021) buvo paskelbęs įsikūnijusia dievybe ir dėl to, šiam mirus, turėjo iš Egipto bėgti į Siriją. Religinis drūzų mokslas remiasi savotišku krikščionybės, islamo ir judaizmo mišiniu. Tiki Dievą, kelis kartus apsireiškusį žmogaus pavidalu, paskutinį kartą Hakimo asmenyje. Taip pat jie tiki Hakimą, vėl ateisiantį žemėn jų priešų nubausti. Neturi nei maldų, nei pasninkų. Į tikėjimo paslaptis įvesdinama tik saujelė išrinktųjų, kurie vieni turi slaptas religines apeigas. Vadovybė kilmingųjų šeimų rankose. Faehredinas (1586-1633) buvo mėginęs sukurti nepriklausomą Drūzų valstybę, bet buvo turkų nugalėtas. XIX a. viduryje drūzai išgarsėjo savo kaimynų maronitų skerdynėmis.

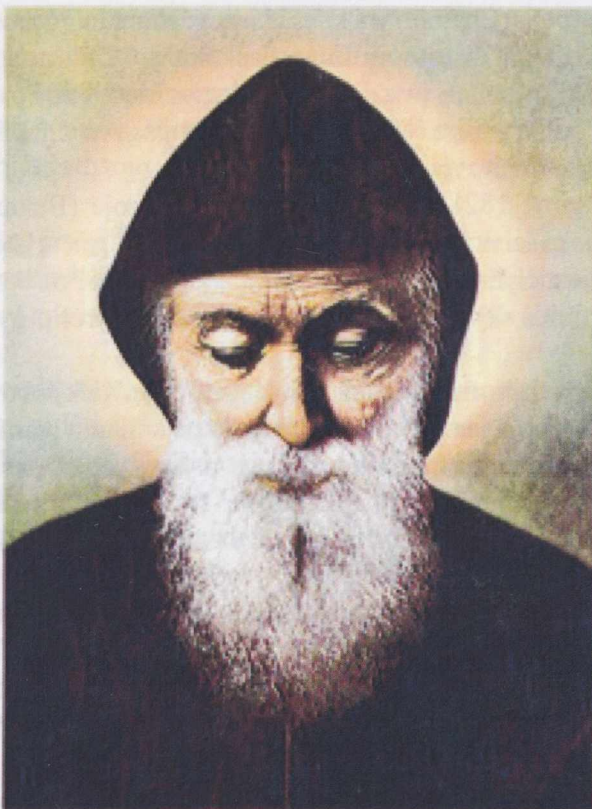
Tokias žinias apie drūzus pateikia *Lietuvių enciklopedija*, išleista 1955 m.

Šiandien apie drūzus ir jų santykius su krikščionimis nieko blogo nebesigirdi. Priešingai, Libanas pastaraisiais metais garsėja kaip viena iš tolerantiškiausių valstybių religijos atžvilgiu. Čia ne tik darniai sugyvena įvairių religijų atstovai, bet ir visi bendrai dalyvauja šalies valdyme.

Šv. Maronas

Kun. VIKTORAS ŠAUKLYS MIC

SAINT CHARBEL
القديس شربل

الكنيسة المارونية
في لبنان
الطائفة المارونية
في لبنان

Libano šventasis
ŠARBELIS MAKLUFAS

Apakusiojo pagijimas

Vardas Šarbelis (Charbel) yra kilęs iš senovės kankinio Sarbelijaus vardo. Maklufas (Makhlouf) šventuoju buvo paskelbtas 1977 m. spalio 9 d. Jo kanonizacijos iškilmėse dalyvavo ir mūsų vyskupas Liudvikas Povilonis.

Nuo 1875 m. iki mirties 1898 m. gruodžio 24 d. jis gyveno griežtą atsiskyrėlio gyvenimą netoli maronitų vienuolyno Libane.

Šarbelis gimė 1828 m. Libane, Beka – Kafroje (Bekaa – Kafroje) neturtingo ūkininko šeimoje. Sulaukęs dvidešimt penkerių metų įstojo į maronitų Marijos vardo vienuolyną Anajos (Annaya) vienuolyne. 1859 m. buvo išventintas kunigu. Paskutinius devyniolika metų gyveno atsiskyrėlio gyvenimą prie vienuolyno.

Jo gyvenimas buvo ramus, tylus, be jokių nutikimų. Kiek jis buvo nežinomas gyvas būdamas, tiek išgarsėjo miręs. Prie jo kapo keliauja įvairiausių tikybų žmonės, net ir musulmonai. Jis traukia visus, visiems padeda, krikščionims ir nekrikščionims. Kasdien jo kapą aplanko nuo penkių iki septynių tūkstančių žmonių. Vienuoliai klauso išpažinčių dieną ir naktį.

Artimuosiuose Rytuose krikščionys sudaro mažumą tarp musulmonų. Šarbelis tapo krikščionių švyturiu, rodančiu krikščionybės aktualumą, gyvumą ir pranašumą prieš kitas tikybas.

Po Šarbelio Maklufo mirties ėmė iš visur plaukti pranešimai apie nuostabius pagijimus, įvykusius jam užtariant, maldų išklausymus ir nepaprastą pagalbą bėdose. Nuo Maklufo mirties iki jo paskelbimo palaimintuoju 1965 metais vienuolynas užregistravo jų ne mažiau kaip tūkstantį du šimtus. Jie tikėtini, nors nėra visi pilnai ištirti. Tiesiog tai stebuklų srautas, krintantis nuo Libano aukštumų.

Šventai Šarbelis praleido gyvenimą, už tai Dievas pagerbė jį tuo, kad apsaugojo jo kūną nuo gedimo.

Čia aprašytas stebuklas, kur perduodami pagijusiojo parodymai 1950 01 20, pripažintas tinkamu beatifikacijai.

Šaltkalviui išmušama akis

Pagijusysis Aleksandras Tomas Ubeidas (Oabeid), šaltkalvis, penkiasdešimt ketverių metų amžiaus, maronitas, vedęs, gyvena Baabdato kaime. Po priesaika jis taip pasakojo:

Aš su svainiu Asadu Šarbeliu grįžau iš rinkimų į parlamentą. Svainis ėjo priekyje manęs. Darydamas sau kelią, jis ranka palenkė kliudančią kipariso šaką, o praėjęs ją paleido. Šaka smogė man į akį. Aš surikau. Svainis sustojo, o aš pasakiau: „Asadai, aš praradau akį.“

Paėmę mašiną, atvykome į Baabdatą. Čia dr. Tufikas Salhabas ištyrė sužeistą akį ir liepė rytojaus dieną vykti į Beirutą pas akių gydytoją Negrie. Šis prirašė lašiukų ir tepalo. Liepė ramiai gulėti ant nugaros ištisą savaitę. Grįžęs namo, vykdžiau gydytojo nurodymus ir nejudėdamas gulėjau ant nugaros visą savaitę.

Dėl gauto smūgio aš visiškai nemačiau. Išgulėjęs tris dienas, ėmiau matyti, o baigiantis savaitei, atsikėliau. Ir staiga vėl nieko nemačiau, tarsi uždanga būtų nusileidusi ant mano akies. (Tai tipiškas ženklas, kad yra atšokusi tinklainė. – Aut. pastaba.)

Vėl kreipiausi į tą patį gydytoją. Prirašė kaip ir pirmą kartą. Tik dabar liepė nejudant gulėti ant nugaros dvi savaites. Po keleto dienų vėl pradėjau regėti, bet gulėjau iki praėjo dvi savaitės. Po to atsikėliau. Atsikėlęs vėl pasijutau aklas. Gydytojui paaiškinau:

– Kol guli ant nugaros, regiu. Kai atsisėdu ar atsistoju – apanku.

– Jūsų akies tinklainė atšokusi, – paaiškino okulistas. – Kai atsigulate, ji grįžta į savo vietą, kai atsisėdate ar atsistojate, ji vėl atsipalaiduoja. Tikėjaisi, kad nuo vaistų ir gulėjimo ji vėl prisitvirtins. Dabar jums belieka važiuoti į ligoninę.

Akį reikia išimti, kad sveikoji neapaktų

Nuvykau į Švenčiausiojo Jėzaus Širdies ligoninę Kandako – Amike, kur akių gydytojas dr. Negrie turėjo savo kliniką. Akį man vis skaudėjo, ji bijojo šviesos. Gydytojas buvo garsus akių ligų specialistas ir įvairiausiomis mokslo priemonėmis tyrė. Sakė, kad belieka išimti akį, nes uždegimas gali persimesti ir į sveikąją.

Aš nesutikau ir grįžau namo. Čia daug dienų gulėjau ant nugaros. Tokioje padėtyje matydavau. Bet kai tik atsistodavau – nebematydavau.

Važinėjau pas garsiausius krašto gydytojus. Nuvykau pas dr. Habidą Abelą. Prirašė visokių lašų, bet veltui. Po to apsilankiau pas dr. Šehiną Salibį. Prirašė irgi lašelių ir pasakė:

– Suvartojęs vėl atvažiuokite.

Padariau, ką sakė ir grįžau. Bet ir tai nepadėjo.

Tada nuvažiauvau į Beirutą pas Amerikos universiteto profesorių dr. Oliverą, ausų, nosies ir akių gydytoją. Tas apžiūrėjo mane labai kruopščiai. Po jo paeiliui žiūrėjo ir tyrė jo pagalbininkai medicinos studentai. Po visų tyrimų dr. Olivera pasakė:

– Anksčiau užmokesčio duodavo kupranugarį, kad gautų patarimą, šiandien patarimai duodami veltui ir jų niekas neima. Priimk mano patarimą: šita akimi daugiau neberegėsi ir daugiau nebevažinėk pas gydytojus. Jie tik juokiasi iš tavęs ir lupa pinigų.

Prirašė man vaistų nuo galvos skaudėjimo.

Po to kreipiausi dar į kelis gydytojus, nes skęstantis ir už šiaudo griebiasi. Bet ir jų vaistai negelbėjo. Jau ir ant nugaros gulėdamas nebemačiau. Skausmas palengva mažėjo. 1941 m. grįžau prie šaltkalvystės. Sužeistąją akį skaudėjo nuo žaizdro ugnies. Skaudėjo galvą. Skausmai persimesdavo ir į sveikąją akį.

Kai medicina nepadeda, šaukiamasi Dievo

Kai gydytojai ir vaistai nieko nepagelbėjo, beliko pasitikėti Dievu. Ir taip akimi nemačiau iki tol laiko, kol pradėjo vykti stebuklai prie Dievo Tarno Šarbelio Maklufo karsto Mar Maruno vienuolyne Anajos vietovėje. Minios žmonių keliavo tenai. Iš manojo Baabdato kaimo ėjo kelios grupės.

Mano žmona Jozefina keliavo su pirmąja grupe. Kvietė ir mane, bet aš atsisakiau, nors buvau pradėjęs noveną, prašydamas tėvą Šarbelį užtarimo. Atlikau net keturias novenas. Prašiau Dievą apšvietimo, ar yra vilties man išgyti, jei nuvyksiu į stebuklavietę.

Bet ir baigus novenas, niekas nepaaiškėjo. Tačiau aš nenusiminiau. Kas rytą ir vakarą meldžiau Šarbelį, kad užtartų pas Dievą.

Ant akies uždėjau gabalėlį medvilninio audeklo, kuriuo buvo palytėtas prakaitas, einantis iš Šarbelio kūno. Tą medžiagos gabalėlį buvo parvežusi mano žmona, kuri aplankė Šarbelio karstą.

Kaip jau minėta, iš šventojo kūno sunkiasi kruvinas skystis. Jį renka maldininkai ir vežasi į tolimiausias vietas kaip relikvijas. Ir ligoniams palengvėja, o kartais ir visai jie pagyja.

Po to, kai buvau uždėjęs ant akies žmonos parvežtą audeklo gabalėlį, naktį man sapne pasirodė vienuolis ir pasakė: „Jei neaplankysi manęs, nebūsi patenkintas.“ Tai buvo spalio naktį. Rytą atsikėlęs tariau žmonai:

– Keliausiu vienas aplankyti vienuolį Šarbelį.

– Palauk iki šeštadienio, tada aš tave palydėsiu, – sako žmona.

– Ne, aš vienas eisiu.

Kelionė į stebuklavietę ir pagijimas

Atvykęs į vienuolyno bažnyčią, aplankiau Šarbelio karstą. Visą naktį praleidau bažnyčioje besimelsdamas, kad per Dievo Tarno Šarbelio užtarimą Dievas gražintų akiai regėjimą.

Kitą dieną apleidau vienuolyno bažnyčią. Nei iš šio, nei iš to, akį vėl ėmė skaudėti. Iš karto maniau, kad skauda dėl nemiegotos nakties.

Pakeliui apsistočiau Kfar Kedo (Kfrar Kedde) kaime. Skausmai tiek sustiprėjo, kad negalėjau užmigti. Žmonės, besirūpindami manimi, irgi liko be miego.

Ryto metą iškeliavau namo. Skausmas aklojoje akyje tolydžio didėjo. Grįžęs namo, ėmiausi darbų, kurių buvo daug susikaupę. Vakare, uždaręs dirbtuvę, grįžau namo.

Pakeliui sutikau Joną Gemajelį (Gemayelį), krovinių vežiką iš Ain – Karubės (Ain – Karrube). Jis meldė grįžti atgal ir sutaisyti jam karutį. Aš atsisakinėjau. Jis neatstojo sakydamas:

– Kad jums taip skauda, tai ženklas, kad pasveiksite. Mano duktė buvo nukeliavusi į vienuolyno bažnyčią. Prieš išgijimą jai taip pat ėmė skaudėti.

Daviausi perkalbamas ir padariau, ko prašė. Grįžau namo baisiausiuose skausmuose. Visi namiškiai buvo išėję į bažnyčią. Iš aklosios akies pradėjo tekėti ašaros. Dėl skausmo išsikankinau visą naktį, tik paryčiui užmigau.

Rytą žmona pasakė, kad mano akis ir veidas smarkiai sutinę.

– Atnešk man kun. Šarbelio paveikslą, – paprašiau ją. Pabučiavau paveikslėlį. Patryniau juo akį ir veidą. Po to ranka pridengiau sveiką kairiąją akį. Nustebau: mačiau mūsų svečią Eliją Harbę. – Aš sveikas! Aš regiu! – sušukau.

Svečias nustebejęs ėmė mėginti regėjimą. Judino savo pirštus. Aš aiškiai mačiau įvairius jų judesius. Pakilo jisai iš lovos, pabučiavo žemę ir dėkojo Dievui už malonę. Atėjo ir žmona su vaikais. Subėgo kaimynai. Namuose kilo didžiulis sujudimas. Visi sveikino mane ir dėkojo Dievui.

Atėjo ir dr. Tufikas Salhabas. Jis uždėjo juodo audeklo ant sveikosios akies, uždengė dar ranka ir liepė išgijusia akimis skaityti laikraštį. Lengvai perskaičiau. Įvykį aprašė laikraščiai. Gavau jų daug egzempliorių ir pasiunčiau giminėms į Ameriką. Tos dienos vakare mano akį tyrė dar Salhabo sūnus dr. Emilis.

Vėliau buvau iškviestas apklausinėjimui į Beatifikacijos komisiją. Jie nutarė pasiųsti mane ištirti gydytojams. Du specialistai ilgai ir įvairiausiais būdais tyrė pagijusią akį. Savo pranešimą pasiuntė Komisijai. Apie tyrimo rezultatus aš tiek nežinau, kiek man pasakė dr. Nakašė (Naccache):

– Tokį jūsų akies sužeidimą yra vilties išgydyti metų bėgyje. Bet jei metų laikotarpyje nepasiseka išgydyti, tada tik stebuklas gali padėti.

Pagijusi akimi dabar aš matau normaliai. Esu įsitikinęs, kad pagijau užtariant Dievo Tarnui Šarbeliui. Įvykusių stebuklu tiki mano šeima, giminės, apylinkės gyventojai, – visi, kurie mane matė prieš ir po pagijimo. Nesu sutikęs, kad kas abejotų dėl stebuklo.

Pagal Positio super miraculis, Romae, 1965. Depositio testium Summarium de miraculo altero, ps. 5-11.

STEBUKLINGAS VIENUOLIS ŠARBELIS MAKLUFAS

Vaikams kartais ateina į galvą keisti sumanymai. Taip, būdamas piemenukas, aš porą kartų mėginau užkimšti šaltinį, žinoma, veltui. Vienas jų tuojuo pasidarė kitą išėjimą, o antrasis spjovė vandenį tuo metu, kai aš jau maniau, jog pasisekė. Išmetė sukimštas žoles.

Šį mėginimą aš prisiminiau perskaitęs porą knygų apie Libano vienuolį, kuris praeitais metais (1977 10 09) buvo paskelbtas šventuoju. Tai Šarbelis Maklufas. Jis buvo panašus į užkemšamą šaltinį, tačiau išsilaisvino, kad ir kaip varžomas. Taikliai ir atkakliai skynė sau išėjimą, šalindamas iš kelio kliudymų akmenis ir kaip krioklys su triukšmu nusileido nuo Libano aukštumų į žmonijos klonius. Jei žmonės supras Dievo mintį, jis taps taiką nešančia srove ne tik karų suvargintam kraštui, bet ir visai žmonijai.

Tas Anajos (Annayja) vienuolyno atsiskyrėlis niekad nemanė tapti tuo, kuo yra: šviesą teikiančiu žibintu pasaulio tyruose. Jis nieko kito nesiekė ir su tokiu noru, kaip tik būti žmonių užmirštu ir savo atsiskyrėlio namelyje paskęsti Dieve. „Bet kai kviečių grūdai krinta į žemę ir apmiršta, jis neša gausių vaisių.“ Pats Dievas iškėlė jį ant žibinto, kada atėjo laikas ir kada Jam tai patiko.

Šviesa virš kapo

Tai prasidėjo jo mirties dieną, šv. Stepono dienos naktį, 1898m. Atsiskyrėlis buvo pašarvotas Anajos vienuolyno bažnyčioje. Prieš patį vidurnaktį smarkus beldimas į duris pažadino iš miego vienuolyno vyresnįjį. Šiaip jau susikaupęs

broliukas Elijas Mehrinis įėjo į kambarį sumišęs ir sujaudintas:

– Tėve superioje, koplyčioje eina šviesa iš tabernakulio ir krinta ant pašarvoto atsiskyrėlio.

– Jūs esate pervargę. Jums reikia išsimiegoti. Gal susapnavote, – atsakė vyresnysis, neteikdamas tam reikšmės.

– Bet Elijas nesapnavo. Po poros savaitių atėjo keletas ūkininkų ir su rytietišku gyvumu tikino matę keistas šviesas ant kun. Šarbelio kapo, ir ne vieną kartą, bet įvairiu laiku ir iš įvairių vietų. Vyresnysis, vėliau tapęs visų Maronitų ordino vyresniuoju, tikėjo velionies šventumu, bet neišsidavė.

– Galbūt jūs kažką regėjote, – atsakė vyresnysis. – Bet aš netikėsiu, kol, kaip apaštalas Tomas, pats neįsitikinsiu.

– Jei tai dangaus ženklas, – manė vyresnysis, tai šviesos turi dar pasirodyti.

Ir atsitiko, kad tą pačią dieną prieš patį vidurnaktį prisistatė keturi raiti policininkai, vadovaujami apskrities prefekto Mahmuto Hamadės (Mahmut Hamade) ir reikalavo įleisti į vienuolyną apžiūrėti patalpą.

– Mes ieškome žmogžudžio ir čia prie vienuolyno matėme įtartinas šviesas, kurios dabar išnyko.

– Vadinas, vėl tos šviesos, vėl signalas, – pagalvojo iškviestas vienuolyno vyresnysis. Ir tuo metu jis, vienuolis broliukas, policininkai, ūkininkai, visi jie mato keistą šviesą ant Šarbelio kapo. Tyloje vyresniojo lūpos sušnabžda: „Nėra abejonės, – kun. Šarbelis yra šventas. Ačiū Dievui.“

Musulmonas prefektas norėtų tuojau atidaryti karstą ir pažiūrėti to „vali“ atseit, Dievo draugo. Žinoma, jam dar teks palaukti. Bet visa tai paskatino prašyti patriarchą, aukščiausią dvasinę vadovybę, leisti atidaryti laidojimo rūšį. Nors ir nenoromis patriarchas davė leidimą apžiūrėti kapą. Tai buvo padaryta 1898 m. balandžio 15 d.

Atkaklus lavonas

Šventojo kūnas buvo masinėje kapavietėje, kur buvo laidojami vienuolyno žmonės. Nedidukas 1,4 m. aukščio rūsys prie bažnyčios apsidės. Jis taip nerūpestingai išmūrytas, kad lietus ir tirpstantis sniegas nekliudomas įsisunkdavo į vidų.

Kai atsirasdavo naujas gyventojas, tai šitoje lindynėje palaidotų anksčiau mirusių palaikai būdavo pastumiami, kad padarytų vietos ateiviui. Praėjus daugiau laiko, kas galėjo tuos palaidotuosius beatpažinti?

Vienuoliai buvo laidojami be karstų, tik apvilkti abitu. Lenta, padėta ant dviejų akmenų, skirdavo lavoną nuo dumblinos žemės. Nebuvo padaryta išimtis

nė atsiskyrėliui Šarbeliui. Nieko kito ir nebuvo laukiama, kaip tik to, kad puvimas greitai imsis savo darbo.

Bet to neatsitiko. Pagal patriarcho patvarkymą septyni vyrai tyloje atmūrijo angą, kad ištirtų lavono būklę. Vanduo, varvantis nuo lubų ir besiveržiantis pro mūrą, per tą laiką rūšį buvo pavertęs dumblynu, o iš rūbų buvo belikę tik puvėsiai. Bet kaip vyrai nustebo, kad šitame purvyne gulėjo sveikas lavonas, kuris labiau panašėjo į miegantį negu į mirusį. Puvimo nebuvo nė ženklo, plastiškas, lankstus, oda lygi.

Bet kas buvo nuostabiausia, kad iš kūno šonų išsiskyrė kruvinas vandeningas skystis. Vėliau jis pateiks didelį galvosūkį.

Kad ir kaip rūpestingai tuo metu – o vėliau tai daugelis darys ateityje, – buvo ieškota natūralaus paaiškinimo šitam negedimui, visos pastangos buvo veltui. Prieš Šarbelio mirtį kapinyne buvo palaidota trisdešimt du, o po jo mirties dvidešimt vienuolių ir atsiskyrėlių, bet nė vieno jų neaplenkė bendras lavonų gedimo dėsnis, nors kai kurie buvo mirę garsėdami šventumu.

Dabar Šarbelio kūnas buvo apvilktas naujais rūbais ir kitą dieną anksti rytą, kad būtų išvengta viešo kulto – taip buvo nurodęs patriarchas – slaptomis, tyliai buvo perkeltas į mažulę patalpą – kamaraitę, į kurią vedė laiptai iš bažnyčios vidaus.

Po šio perkėlimo Šarbelio kūnas dar keletą kartų keitė savo poilsio vietą. Jei gerai paskaičiavus, iki 1965 m., kada buvo paskelbtas palaimintuoju, dar devynis kartus buvo atidarytas jo kapas. 1927 m. kūnas buvo perkeltas į gerai išmūrytą bažnyčios sienoje nišą.

1950 m. kapas buvo atidarytas su didelėmis iškilmėmis. Į tyrinėjimo komisiją įėjo trys medicinos garsenybės: dr. Šihris Belanas (Chikri Bellan), viešosios sveikatos apsaugos generalinis direktorius Libano respublikoje, dr. Juozapas Alhitis (Joseph Alhitti), Libano parlamento atstovas, ir dr. Teofilis Marunas (Theophil Maroun), prancūzų universiteto Beirute medicinos profesorius.

Kad komisijai būtų patogiau tyrinėti, Šarbelio palaikus perkėlė į bažnyčią. Šia, šoninėje navoje, karstas ir buvo atidarytas.

Pirmiausia reikėjo nustatyti kūno tapatybę. Seni vienuoliai, kurie pažino gyvą arba buvo matę 1927 m., kai buvo atidarytas karstas, visi sutartinai paliudijo, kad tai tas pats Šarbelio kūnas, kuris buvo palaidotas 1898 m.

Komisija konstatavo, kad nėra įvykę jokių esminių pakitimų. Padėtis buvo tokia pati kaip 1899, 1909 ir 1927 metais. Skirtumas tik tas, kad dugnas alavinio karsto, į kurį buvo įdėtas medinis, buvo prakiuręs. Dėl to kruvinas skystis tekėjo iš karsto ir prasiskverbė net pro mūrinę sieną. Drobulės ir kunigiški rūbai buvo permirkę, o metalinis vamzdelis, į kurį buvo sudėti ankstesniųjų perlaidojimų dokumentai, buvo visai rūdžių suėsti, bet patys dokumentai gerai išsilaikę.

1952 m. rugpjūčio 7 d. kūnas buvo iš naujo patikrintas. Komisijai vadovavo kardinolas Tapamis (Tappami). Tarp kitų komisijos narių buvo ir to vienuolyno vyresnysis Paulius Daheras (Paul Daher). Vėliau jis parašė knygą „Dievą įsimylėjęs žmogus“ (1965), kurioje vaizdžiai aprašo savo įspūdžius:

„Iš mūro, kuriuo buvo apmūrytas kapas, vertė akmenį po akmens. Pagaliau pasirodė senas karstas, padėtas ant dviejų akmenų. Alavinis karstas buvo stipriai oksidavęsis, apgedęs. Ekspertai ėmė tyrinėti rūšį. Visur buvo sausa išskyras karsto dugną, kuris buvo permirkęs skysčiu, panašiu į kraujo serumą. Karstą pernešė į salę ir atidarė, stebint smalsiems dalyviams.

Ir ką pamatė? Lavoną? Ne, nejutau nė mažiausio šurpo, kuris instinktyviai jaučiamas prie lavono. Atrodė lyg miegantis, tas vienuolis kunigiškuose drabužiuose. Pakėlė kūną, pasodino. Rankos ir kojos davėsi sulenkiamos. Galva buvo lengvai judinama. Rūbus ir baltinius nuėmė nuo kūno. Jie buvo visiškai permirkę, šlapi. Buvęs po juo mažas čiuzinys supuvęs, pagalvė pasidalinusi beveik į dvi dalis. Kunigiški rūbai, o su jais ir alba, buvo padengti kraujo dėmėmis <...>. Prieš perkeltiant kūną į naują karstą iš kedro medžio dar kartą pakeitė to pamaldaus atsiskyrėlio drabužius.

Mums buvo leista prieiti arčiau ir pabučiuoti jo ranką. Tą ranką aš paliečiau savąja ir pirštais pajutau plastišką, taip sakant, krūpčiojančią, šiltą mėsą. Iki šios dienos aš jaučiu tą nepaprastą judesį, kuris mane tada supurtė. Kūnas nedvokė. Nebuvo matyti jokių gedimo ženklų. O tos neišaiškinamos iš kūno tekančios išskyras nesiliovė.“

Nesulaikoma versmė

Su iš kūno tekančiomis išskyromis ilgainiui buvo kaip ir apsiprasta. Bet kada jos vėl pasirodė viešai, sukėlė nemažą susijaudinimą.

Taigi grįžkime į palaidojimo vietą, kur 1899 m. balandžio mėn. buvo užmūrytas kūnas, kad izoliuotų jį nuo bendravimo su žmonėmis, jei taip galima išsireikšti. Bet pasirodė, kad šventasis nepritarė tokiam jo atskyrimui.

Kūnas, nors užmūrytas, ėmė leisti į bažnyčią malonų kvapą. Jis buvo taip stipriai jaučiamas, kad kliudė vienuoliams melstis ir atkreipė atsilankančių į bažnyčią dėmesį.

Po keleto dienų pastebėjo, kad į bažnyčią teka kažkoks lipnus skystis ir laiptas po laipto leidžiasi žemyn. Ir negalima jo likviduoti. O kad jis teka iš kapo, buvo aišku.

Ir taip praėjo mėnuo. Kai buvo atkeltas naujas vienuolyno ūkvedys kun. Juozapas Kfaris (Joseph al Kfary), jis ėmėsi žygių (1910–1913). Nakties metu išnešė kūną iš palaidojimo vietos ir perkėlė į nuošalią, nematomą terasą. Kaip jis sakė, norėjęs „išstatyti atvirame ore ir atsakančiai išdžiovinti kraują, kuriuo buvo paplūdusi nugara ir šonai. Tiek gausu buvo kraujo, kad aš kūną suvyniojau į dvi baltas drobules, kurias kasdien turėjau keisti. Taip stipriai jos prisigerdavo to paslaptingo skysčio. Aš mačiau, kaip visomis kūno poromis jis išsiskyrė, „prkaitavo“. Ir niekas nepasikeitė, nors kūną laikiau atvirame ore beveik keturis mėnesius (nuo gegužės iki rugpjūčio).“

Lavonas skrodžiamas ir statomas į negesintas kalkes

Esant tokiam kūno atkaklumui ir didelė ūkvedžio kantrybė išseko. Jis kreipėsi į chirurgą Sabu Musą (Sabbu Mussa), kad tas operacijos būdu pašalintų iš kūno jame esantį kažkokį blogybių lizdą.

Gydytojas padarė skrodimą: pašalino skrandį ir žarnas. Bet ir šis makabriškas lavono skrodimas nedavė laukto pagerėjimo. Kruvinas skystis iš lavono tekėjo dar stipriau negu prieš tai.

Tikintieji ėmė reikalauti, kad Šarbelio kūnas būtų viešai visiems išstatytas. Vienuoliai buvo priversti tai padaryti. Bet greitai kūnas vėl buvo grąžintas į savo vietą, kur išbuvo iki 1927 m. liepos 24 d. Jokių pasikeitimų neįvyko.

Vienuolyno vyresnysis 1910–1913 m. kvietė įvairius gydytojus tyrinėti lavoną. Nė vienas nesugebėjo to reiškinių išaiškinti. Vienas iš jų, dr. Hajibas el Khuris (Hajib el Khury) sekėsi atradęs garantuotą priemonę prieš paslaptingą lavono kraujavimą. Galutiniai turėsią paaiškėti, ar čia veikia antgamtiniai faktoriai.

Lavoną jis pastatė ant kojų į sienos spintą ir apie kojas pripylė atsakančių kiekį negesintų! kalkių, kad sugertų skystį ir suardytų sąnarius. Buvo sugalvotas stiprus numeris, bet ir šis radikalus „gydymas“ nepaveikė: nepalietė mirusiojo gyvybinių jėgų.

Šarbelio lavonu labai domėjosi ir dr. Jurgis Šukrala (Chukralla), žymiausias Libano gydytojas. Per aštuoniolika metų jis tyrinėjo kūną apie trisdešimt kartų, o vėliau 1965 pareiškė:

„Visokeriopai tyrinėdamas negendantį lavoną, aš kiekvieną kartą stebėdavausi jo išsilaikymu ir ypač tuo rausvu skysčiu, kurį jis išskiria. Ir Beirute, ir daug keliaudamas po Europą, konsultavausi su žymiais medikais: niekas negalėjo man paaiškinti šio reiškinių. Tai vienut vienas toks fenomenas, ko joks gydytojas nėra pastebėjęs, ir panašaus atvejo nežino medicinos istorija...“

Toliau tas garsus gydytojas duoda tokį matematinį apskaičiavimą:

„Prileiskime, kad kūno išskiriamas skystis – trys gramai per dieną. Tai per šešiasdešimt šešerius metus būtų septyniasdešimt du kilogramai. Toks kiekis svertų daugiau, negu to atsiskyrėlio išsekęs kūnas.“ Ir baigia žodžiais:

„Mano asmeniškias įsitikinimas, paremtas tyrimais ir stebėjimais, yra toks: šitas mirusiojo kūnas yra palaikomas antgamtinės jėgos.“

Dievo malonių eksplozija (sprogimas)

Belieka sutikti su minėto gydytojo išvadomis: jos vienintelės protingos. Tą patvirtino ir kiti reiškiniai. Atsiskyrėlio vardas ir garsas plačiai pasklido žmonių masėse.

Bet kanonizacijos byla, pradėta 1927 m., buvo taip lėtai vedama, kad atrodė teks viską iš naujo pradėti. Reikalą vilkinant ir gaištant, atrodė, kad pačiam dangui išsibaigė kantrybė. Dangus atsukbėjo su stipria pagalba. Šventaisiais, 1950 – taisiais, metais įvyko didelis lūžis.

Šventųjų metų pradžioje ėmė lankytis minios žmonių. Vieną dieną maldininkai pastebėjo, kad kriptoje, užmūryto kapo papėdėje, išteko skystis. Buvo aišku, kad tai ne vanduo, o kažkokia tąsi substancija.

Vienuolyno vyresnysis atplėšė užmūrijimus, bet kūnas tebebuvo nesugedęs.

Tuometinis patriarchas Antonas Arida (Anton Arida) įsakė dar kartą iškelti karstą ir ištirti lavoną, kas ir buvo padaryta 1950 m. balandžio 22 d., kaip jau buvo minėta. Imtasi specialių priemonių stebint visai eilei ekspertų.

Kad kūno iškėlime dalyvaus liaudis – to nebuvo numatyta. Bet lyg paslaptingo balso paraginta, privažiavo nepaprasta maldininkų daugybė, o tarp jų ir visokiausiomis ligomis sergančių ligonų. Nuo tos dienos prasidėjo malonių protrūkis.

Tą dieną atsiskyrėlis Šarbelis parodė karališką dosnumą, apdovanodamas pasaulį begale stebuklų, kas savo ruožtu sukėlė savotišką tautų kraustimąsi į ligi šiolei nežinomą ir skurdžią vietovę.

Minėtas autorius Paulius Daheras rašo:

„Išgydavo įvairiausiomis ligomis sergantys ligoniai: akli, kurti, paralyžiuoti, vėžininkai, psichiniai ligoniai ir daugelis kitų. Ir tai buvo žmonės įvairiausio tikėjimo ir iš įvairiausių kraštų. Dievas darydavo stebuklus arba paliečiant Šarbelio kūną, arba pasitepant ištekęjusių skysčiu, arba užsidėjus juo prisigėrusį medžiagos gabalėlį.

Gydanti ir stiprinanti galia nesiribojo vien kūno sritimi. Pirmoje eilėje buvo pagydomos įvairiausių pavidalų sielos žaizdos: nuodėmės, abejingumas, netikėjimas, klaidatikystė. Sielų atsivertimai – tai dažniausiai pastebimi stebuklai.“

Žmonių atplūdis

Tie dalykai vyko šventaisiais pop. Pauliaus VI paskelbtaisiais metais. Libano žurnalistas Nasaris Rizkalahas (Nasari Rizcallah) šviežių išpūdžių pagautas prašė knygą („Der wundertätige Nönch von Annaya“ („Stebuklingas vienuolis iš Anajos“)) (versta 1953m.). Tą žmonių antplūdį jis lygina su senovėje buvusių tautų kraustymusi.

Joje skaitome:

„Pats kaimas atrodė kaip palapinių daugybė. Prisėta jų buvo visur: ir skurdžioje stepių žolėje, ir stačiose uolų atkrantėse. Norisi paklausti, kaip ir kuo žmonės maitinasi toje skurdžioje kalnų gamtoje, o dar didesnis klausimas: ko ta milžiniška minia nori čia tose aukštumose?

Artėja vidurdienis, o žmonės nesiliauja plaukė. Eina takais ir akmenuotais keliais. Vyrų visai nepanašūs į laimės riterius. Žengia jie iš lėto. Žvilgsnis netikras, o mintys – tarp vilties ir nusiminimo. Čia ir vaikai: vieni verkia, kiti žaidžia. Ateina pas stebuklingąją atsiskyrėlį ir moterų pulkai. Jos tiesia rankas į nežinomąjį ir juokiasi, ir šaukia. Čia matyti ir baisiųjų būreliai, šios žemės prakeiktieji – raupsuotieji. Nusilpę, kai kurie vos velkasi, kiti šliaužia žeme, bet pagalbą priimti iš stipresniųjų atsisako.

Čia ir paralyžiuoti, ir nepagydomi, nešami neštuvais. Ir jie laukia stebuklo. Čia ir Bezedovo liga sergantieji, su gūžiu pasmakrėje, ir akli, ir kurti. Darbininkai su suluošintomis, darbui netinkamomis rankomis, ant kurių tabaluoja rožančiai, ir ramūs psichiniai ligoniai, kurie juokiasi nežinia dėl ko, ir triukšmingi, norintys pabėgti, kad nebūtų sulaikyti.

Niekieno neraginami, neliepiami, patys keliauja į naują, šventą vietą. Be pertraukos ateina vis nauji ir nauji, dieną ir naktį, kepinant karštai saulei, nepaisydami dulkių, troškulio, akmenuoto kelio, nei nakties šalčio. Viena bendra paskata gaivina tą žmonių jūrą – sulaukti malonės, nes tie žmonės pamatė, kad aukščiau už žmogaus mokslą ir kylančią pažangą stovi begalinis Dievo gailestingumas. Jie grįžta atgal laimingi ir sustiprėję.

Žmonės atvyksta ne tik iš Beiruto, bet ir iš visų Libano pakraščių, iš Egipto, Užjordanės, Turkijos ir net iš Šiaurės ir Pietų Amerikos. Atvyksta ne tik tikintys,

bet ir smalsuoliai, ir skeptikai, ir abejojantys. Nuostabu tai, kad daugelis jų grįžta sukrėsti ir atsivertę. Jie tampa dideliais tos šventos vietos propaguotojais, užkrečiančiais kitus giliu savo įsitikinimu.

Visi veržiasi į požeminę patalpą, kur palaidotas vienuolis. Ką jie čia mato? Mato jaudinančius stebuklus, dėl kurių net skeptikams ir netikintiesiems dingsta pašaipa nuo lūpų. Stebuklai, stebuklai, kurie karštingiškai greičiu kaupiasi ir didėja, tarsi Išganytojas būtų užsimojęs perkeisti žemės veidą.

Žmonės, kurie buvo akli, kelia rankas į dangų ir šaukia: „Viešpatie, aš regiu, aš regiu!..“ Ir šoka iš kriptos, išsiilgę šviesos, pasidžiaugti jos spinduliais. Kurtieji, kurie lig tolei buvo įmūryti į tylos karstą, išgirdę žmonių balsus, iš karto lyg išsigandę, paskui pradeda džiaugtis. Paralyžuotasis, lig tol nepaėjęs, dabar giedodamas kopia į kalną. Luošys, pajutęs, kad kojos išsitiesino, sulaužo ramentus ir išdidžiai sviedžia į orą: „Viešpatie, aš to neužsitarnavau“.

Virš viso tos minios šurmulio, virš giesmių, varpelių tilindžiavimo, virš džiugių pagijusiųjų giesmių, kyla padėkos balsai: „Dėkui tau, Šarbeli. Garbė Dievui. Stebuklas, stebuklas!“

Žurnalisto įspūdžiai, aplankius Šarbelio kapą

Apie vidurdienį atsidūriau gatvėje, vedančioje į maronitų vienuolyną. Čia palaidotas Šarbelis Maklufas, kuris dvidešimt trejus metus gyveno šalia vienuolyno. Tai tylus Evangelijos liudytojas, stebukladaris ir šventasis, kurio įtaka sklinda kaip šviesa.

Gatvė užsikimšusi maldininkais. Ir ši sekmadienį jų tūkstančiai dar pakeliui. Reikėjo visos valandos, kol pėsčiomis prasibroviau iki karsto.

Čia matau žmones, kurie meldžiasi su tokiu karščiu, kokio dar nesu matęs. Jie verkia, jie kalba su savimi, jie gieda. Jie apgulę karstą.

Čia matau ligonius, gulinčius ant nugaros. Juos deda šventajam po kojomis. Čia ir epileptikai, drebantys ir mėšlungio traukomi. Visi tikisi gauti gabalėlį medžiagos, suvilgytos šventojo skysčiu, kad parsineštų į namus. O tas skystis jau daug metų sunkiasi iš šventojo kūno. Jis panašus į kraują ir turi balzamo kvapą.

Grįždamas iš Beiruto į Paryžių, klausinėjau keleivių, ar yra girdėję apie Šarbelį. Neatsirado ne vieno, kuris nebūtų skaitęs ar girdėjęs apie šventąjį.

Musulmonai pyksta išgirdę jo vardą. Jie jaučia, kad krikščionys šventojo asmenyje turi sąjungininką, kurio buvimas jiems baisus.

Tikimasi, kad šis šventasis garantuos krikščionims egzistenciją, padės atsilaikyti prieš musulmonų sauvalę.

Šventojo užtarimu daromi stebuklai prikišamai rodo krikščionybės pranašumą prieš musulmonų tikėjimą.

Kad Artimuosiuose Rytuose Apvaizda įsteigė garsią stebuklavietę, tai ne be tikslo. Atrodo, Šarbeliui bus skirta būti ekumeniniu ryšininku tarp krikščionybės ir musulmonų, tarp Europos ir Rytų.

Mirusysis ateina fotografuotis

Baigiant rašyti apie Šarbelį, negalima nepaminėti dar vieno nuostabaus atsitikimo, įvykusio 1950 m. gegužės 8 d.

Kol Šarbelis buvo gyvas, niekas nepasirūpino jį nufotografuoti ar nupiešti jo atvaizdą. Gal tas pamaldus ir šventas atsiskyrėlis nebūtų to nė leidęs. Taigi, jo išvaizda liko tik gyvųjų atmintyje.

Į šv. Jono evangelisto šventę (1950 05 08), į maronitų vienuolyną Anajoje atvyko autobusas su maždaug keturiasdešimčia vienuolių maronitų. Buvo vidurdienis. Pirmiausia nuėjo aplankyti Šarbelio kapo, o po to į pamaldas.

Pasibaigus pamaldoms, minėti svečiai panoro nusifotografuoti prie vienišo namelio, kur ilgai gyveno Šarbelis Maklufas.

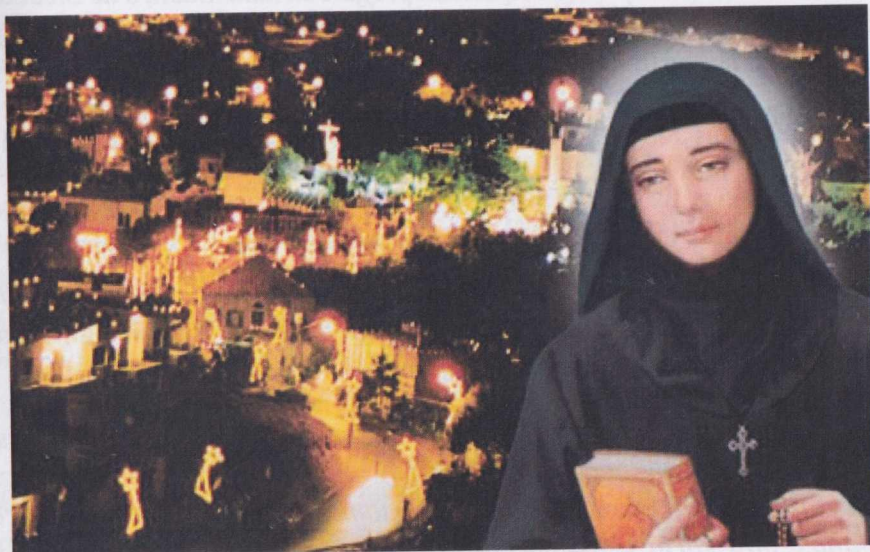
Tarp atėjusių buvo kun. Petras Šalhubas (Chalhoub) ir keturi jo draugai. Kun. Petras buvo pasiėmęs aparatą „Leika“, o brolis vienuolis Elijas Nuhra (Nouhra) su savimi turėjo „Kodaką“. Norėjo pasidaryti atsiskyrėlio Šarbelio namelio nuotrauką atminčiai. Padarė keletą nuotraukų prie įėjimo.

Kai vėliau nuotraukas išryškino, visi didžiai nustebo. Nufotografuotų lankytojų viduryje buvo niekad nematytas, visai svetimas, barzdotas vyras.

Padarytas nuotraukas ir negatyvą parodė maronitų vyriausiam vadovui, generaliniam abatui. Šis parodė kitiems devyniems asmenims, kurie matė ir pažino gyvą Maklufą. Tarp žiūrėjusiųjų buvo ir Šarbelio giminaitis. Šis jau buvo apie aštuoniasdešimties metų senelis. Visi pripažino, kad tas nepažįstamas, atsiradęs nuotraukoje, buvo šv. Šarbelis. Ypatingai tikėtinas buvo patvirtinimas kun. Juozapo Abi Juno (Joseph Abi Younas), kuris trylika metų gyveno drauge su Šarbeliu.

Palyginus su palaidotu kūnu, atidarius karstą, irgi rasta panašumas.

Kai autoritetingi asmenys visa tai ištyrė, įsitikinta, kad apsirikimo čia negali būti ir kad nuotraukoje atsiradusi figūra tikrai yra Šarbelio.

ŠVENTOJI RAJKA

„Mažoji Libano gėlė“

Pradedant pasakoti šv. Rafkos istoriją, verta prisiminti popiežiaus Jono Pauliaus II laišką, rašytą ligonių dienos proga. Juk kam kitam, o ne Libanui, kraštui kur gimė, augo, kentėjo ir šventumo garse mirė ligonių ir našlaičių globėja šv. Rafka, geriausiai tinka laiške užrašyti žodžiai.

Popiežiaus Jono Pauliaus II laiško, skirto 7-ajai Pasaulinei ligonių dienai (1999 m. vasario 11 d.), ištraukos:

Brangūs broliai ir seserys!

Pagal šiandien jau nusistovėjusią tradiciją artimiausia Pasaulinė ligonių diena 1999 metų vasario 11-ąją bus kuo iškilmingiausiai švenčiama svarbioje Marijos šventovėje.

Dėl vietos ir laiko aplinkybių Harissos Dievo Motinos šventovės, stovinčios ant kalvos, nuo kurios atsiveria vaizdas į Beirutą, pasirinkimas įgyja daug ir gilių prasmių. Kraštas, kuriame glaudžiasi ši šventovė, yra Libanas. Jau kartą esu sakęs, kad tai „yra daugiau negu šalis; tai naujiena ir pavyzdys Rytams bei Vakarams“ (Roma, 1989 rugsėjo 7. Insegnamenti di Giovanni Paolo II, XII/2, p. 176).

Iš Harissos šventovės budrumu alsuojanti Švenčiausiosios Mergelės Marijos statula žvelgia į Viduržemio jūros pakrantę, taip netoli krašto, kur vaikščiojo Jėzus, „skelbdamas karalystės Evangeliją ir gydydamas žmonėse visokias ligas bei negales“ (Mt 4, 23). Šalia yra sritis, prigludusi kankinių Kozmo bei Damijono kūnus; šie šventieji taip dosniai vykdė Kristaus priesaką skelbti Dievo karalystę ir teikti sveikatą ligoniams (plg. Lk 9, 2), kad nusipelnė šventųjų bepinigių gydytojų titulą; jie iš tiesų gydydavo be atlyginimo.

Rengiantis Didžiajam 2000 metų jubiliejui, 1999-aisiais bus dėmesingiau apmąstomas Dievas Tėvas. Savo pirmajame laiške apaštalas Jonas primena mums, kad „Dievas yra meilė“ (4, 8. 16). Kaip galėtų šio slėpinio apmąstymas neatgaivinti meilės, teologinės dorybės, pasireiškiančios dvigubu Dievo ir artimo meilės pavidalu. Šioje perspektyvoje Bažnyčios pirmutinis dėmesys vargšams ir tiems, kurie

kenčia kūnu ir siela, igis, artinantis antrojo krikščionybės tūkstantmečio pabaigai, kelionės į autentišką atsivertimą Evangelijai pobūdį. Tai tikrai sužadins vis stiprėjantį visų vyrų ir moterų troškimą vienytis meilės civilizacijai kurti (plg. apašt. laišk. Tertio Millennio Adveniente, 50 – 52), dalyvaujant Jėzaus Motinai kaip „tobulos Dievo ir artimo meilės“ pavyzdžiui (plg. ten pat, 54).

Kokia kita žemės vieta šiandien galėtų geriau už Libaną simbolizuoti krikščionių vienybę ir visų žmonių susitikimą meilės bendrystėje? Libanas yra ne tik vieta, kur sugyvena skirtingų tradicijų katalikų bendruomenės ir įvairios krikščionių bendruomenės, bet ir daugelio religijų kryžkelė. Kaip toks jis gali pasitarnauti kaip laboratorija „bendromis jėgomis kuriant sugyvenimo bei bendradarbiavimo ateitį“ tautų žmogiškojo bei moralinio vystymosi atžvilgiu (plg. posinodinis apašt. parag. Una speranza nuova per il Libano, 93).

Pasaulinė ligonių diena, kurios minėjimo kulminacija bus Libane, kviečia visuotinę Bažnyčią klausti dėl savo tarnybos tuo žmogaus būties aspektu, kuris, labiau negu kas kita išryškindamas žmogiškųjų būtybių ribotumą bei trapumą, taip pat reikalauja jų abipusio solidarumo. Tad ši diena virsta ypatingu laiku kreipti mintis į Tėvą ir neišvengiamai primena pirmąją meilės įsakymą, už kurio vykdymą visi turėsime atsiskaityti (plg. Mt 25, 31 – 46). Pavyzdį, turintį mus įkvėpti, nurodė pats Jėzus palyginime apie gerąjį samarietį, kurio figūra yra raktas, leidžiantis iki galo suprasti įsakymą mylėti artimą (plg. Lk 10, 25 – 37).

Taigi artimiausią Pasaulinę ligonių dieną turėtų ženklinti ypatingas dėmesys meilės pareigai; tai turėtų pabrėžti apmąstymams, studijoms bei maldai susirinkusieji Harissos Dievo Motinos šventovėje, kuri yra visų Libano krikščionių bendruomenių, priklausančių įvairioms Bažnyčioms, taip pat pamaldžių musulmonų piligriminį kelionių tikslas. <...>

Švenčiausioji Mergelė Marija, Harissos Dievo Motina, šią Pasaulinę ligonių dieną savo iškiliu pavyzdžiu tegu būna arti visų, kurie kenčia; tegu ji įkvėpia visus, kurie liudija krikščionių tikėjimą per tarnavimą ligoniams; tegu ji savo motiniška ranka veda kiekvieną į viso gailestingumo Tėvo namus. Tegu ji, kuri regėjo Libano tautą draskančias

kančias, per viltį, vėl sužydėjusią šioje šalyje, iš naujo sužadina pasauliui pasitikėjimą gydančia meilės galia ir, kaip pražuvusius vaikus, surenka visus po savo apsiaustu. Tegu auštantis naujasis tūkstantmetis atvers atnaujinto pasitikėjimo žmogumi, Dievo meilės iškiliausiu kūrinium, kuris tikrai meilėje gali atrasti savo gyvenimo bei likimo prasmę, erą.

Vatikanas, 1998 m. gruodžio 8 d.

„Mažoji Libano gėlė“

Sesuo Rafka (Rebeka) El –Šobok el Rajes (El-Choboq el Rayes), Libano katalikų maronitų vienuolė, kaip ir šventojo Kūdikielio Jėzaus Teresėlė, dar vadinama „Mažąja Libano gėle“, „Purpurine Rože“, „Tyliąja ir nuolankiąja vienuole“, 1985 metais buvo paskelbta palaimintąja, o kanonizuota popiežiaus Jono Pauliaus II 2001 metų birželio 10 dieną.

1885 metais, sesers Rafkos pageidavimu ir pakartotine malda, turėjo būti duotas galutinis atsakymas – galimybė dalyvauti Kristaus kančioje. Ji pradėjo kentėti dažnus ir nepaprastai didelius skausmus, kurie tęsėsi ištisus dvidešimt devynerius metus. Ji – stulbinantis pavyzdys mums, kaip taip siaubingai kenčiant galima gyventi džiugiai ir besąlygiškai atsiduodant Dievui. Ji – „Mažoji Libano Gėlė“, tikintis užtarimo pas Dievą, tikintis nuostabios pagalbos.

Ižanga

Šventoji Rafka gimė 1832 metų birželio 29 d. mažame maronitų Himlajos kaime Libano kalnuose netoli Bikfajos. Buvo pakrikštyta Butrosijos (Boutrosiya), (Petra, Petronila) (arabų kalboje šis vardas yra kilęs iš Petro vardo) vardu, nes buvo gimusi šv. Petro šventės dieną. Ji buvo vienintelis vaikas tėvo Mrado el Rayes ir motinos Rafkos Gemajel (Gemayel) šeimoje. Jos motina mirė, kai Rafkai tebuvo tik septyneri metai. Pilietinis 1840 metų karas labai apsunkino Libano ekonomiką. Kad padėtų tėvui, Rafka turėjo trejus ar ketverius metus tarnauti Asado (Assado) ir Helenos El-Badaui šeimoje, B' Abdoje ir Sirijos mieste Damaske. Gyvendama El-Badaui šeimoje ji buvo „skaistumo pavyzdys“. Ji buvo ištikima Švenčiausiajai Mergelei, o melstis rytą ir naktį buvo išmokusi iš švelnios širdies savo mielosios motinos.

Vienuoliškas pašaukimas

Kai mergaitei suėjo keturiolika metų, tėvas sugrąžino namo, tikėdamas ją apvesdinti. O norinčių tapti jos vyru buvo ne vienas. Vieną dieną žavingas jaunikaitis išniro iš akiračio, norėdamas gauti ją žmona. O čia dar prasidėjo rietenos tarp giminių. Tiksliau sakant, karas, kam ji atiteks. Ji išgirdo nuožmų ginčą tarp pamotės, kuri norėjo savo brolių apvesdinti su Rafka ir jos dėdės iš motinos pusės – šis norėjo savo sūnų apvesdinti su Rafka. Parbloškta grumtynių tarp judviejų, ji sakė Dievui norinti būti visai nuo to nepriklausoma.

Anksti pajutusi pašaukimą vienuoliniame luome tarnauti Dievui, būdama dvidešimt vienerių metų ji įžengė į Bikfajoje esantį Marijos Apreiškimo seserų konventą. Kada įžengė į vienuolyno koplyčią, ji pajuto didžiulį džiaugsmą ir patvirtinantį Dievo balsą: „Tu privalai tapti vienuole“. Neilgai trukus jos tėvas ir pamotė reikalavo grįžti atgal namo, bet ji nepakluso. Tėvas daugiau jos nebematė.

Sesuo Butrosija jau sesuo Rafka

Po metus trukusio postulato, Butrosija (Petra) šv. Marono minėjimo dieną, 1855 metų vasario 9-tąją, tapo novicija. Vienuolinius įžadus ji padarė 1856 metais Ghazire. Net septynerius metus dienomis dirbo virtuvėje, o naktimis studijavo arabų kalbą, kaligrafiją ir matematiką. Po to vienuolika metų mokė mergaites Deire-el-Kamare, Jbeile (Byblos) ir Maade. 1864 metais, vykstant žiaurioms krikščionių maronitų žudynėms Šok (Choh) kalnuose, ji išgelbėjo jauną vaikina, paslėpdama po savo abitu, o vėliau su kitomis seserimis paslėpdama arklidėje. Sesuo Rakfa buvo giliai sukręsta šių baisių žudynių, kurias suorganizavo drūzai.

1871 metais, būdama trisdešimt devynerių metų, ji įžengė į Šv. Simono vienuolyną, esantį Aitu kaime netoli Edeno, kadangi „atsiskyrusi vienuolė geriau negu mokyta vienuolė“. Kaip tik tuo laiku ji pakeitė savo vardą iš Petros ir pasivadino savo motinos vardu – Rafka.

Konventas (Baladiya ordinas) – tai Libano maronitų ordinas. Vieną kartą ji labai persigando, kai sapne pamatė vyrą su ilga balta barzda, su lazda, besibaigiančia panašiu į „T“ raidę smaigaliu, ir dukart jai sakantį: „Tapk vienuole Baladiya’os ordine“. Tik vėliau ji suprato, kad šis senas vyras, pasirodęs jai

sapne, buvo didysis šventasis Antanas. Jis nešėsi lazda, besibaigiančią „T“ raidės smaigaliu, padarytu iš medžio šakos. Šventasis Antanas yra Baladyjos (Baladiya) ordino vienuolinio gyvenimo pavyzdys. Šis atsiskyrėlių ordinas seka vienuoliškas praktikas ir gyvenimą, vertindamas paklusnumą, tyrumą, neturtą, malda, darbą, misijas ir bendruomeninį gyvenimą. Po dvejus metus trukusio noviciato, būdama keturiasdešimt vienerių metų, 1873 metais sesuo Rafka padarė iškilmingus įžadus, pašvęsdama likusį gyvenimą nusižeminimui, asketizmui ir kontempliacijai.

Rafkos kančia dėl Kristaus

1885 metais pirmą spalio mėnesio sekmadienį, būdama penkiasdešimt trejų metų, kalbėdama šventąjį Rožančių, sesuo Rafka taip kreipėsi maldoje į Dievą: „O, mano Dieve, kodėl Tu taip toli nuo manęs ir pamiršai mane? Tu nenori manęs aplankyti su liga. Galbūt Tu visai pamiršai mane?“ Ji išsakė savo troškimą dalytis kančia ir Kristaus kryžiumi. Tą pačią naktį ji pajuto baisų skausmą galvoje, kuris išplito akyse.

Rafkos būklė buvo labai rimta. Gydytojas negalėjo palengvinti jos kančios. Norint iširti ligą, vyresnioji ją pasiuntė į Tripolį. Vėliau buvo pasiųsta į Beirutą. Tyrimai buvo labai skausmingi. Rafka neteko daug kraujo, Vienas amerikietis gydytojas operavo akį be nuskausminimo. Ji ramiai sakė gydytojui: „Aš esu susivienijusi su Kristaus Kančia. Mano Dievas saugos Jūsų rankas, daktare. Mano Dievas Jums atsilygins.“ Begalinės kančios metu ji visiškai apako. Didžiulių kentėjimų metu ji kartojo: „Vienijuosi su Tavo kančia, mano Dieve, Tavo garbei“.

Kai 1897 metais grupė šv. Simono vienuolyno seserų buvo perkeltos į naują (Of Mar Yourself) Jrbatos šv. Juozapo vienuolyną (Konventą) Batruno regione. Motina Uršulė, kuri tuo metu buvo vyresnioji naujajame vienuolyne, panorėjo, kad ir šešiasdešimt penkerių sesuo Rafka būtų kartu, trokšdama ją kaip pavyzdį turėti prieš akis, kaip sunkiausių išbandymų ir kentėjimų metu būti pripildytam tokio didelio dvasinio džiaugsmo. Paskutiniuosius septynerius metus ji praleido lovoje, galėdama gulėti tik ant dešinio šono. Ji negalėjo judėti. Dideli sužalojimai atsirado kairiame šone. Tačiau nežiūrint didelių skausmų ji kartojo: „Dėl Kristaus peties žaizdų“.

Rafka neapvyklė vyresniosios. Novicijoms darė neišdildomą įspūdį aklos sesers kentėjimai, priimami nuolankumo ir artimo meilės dvasioje. Praslinkus daugeliui metų po jos mirties, keletas seserų, kurios Rafkai dar gyvai esant buvo vienuolyne novicijos, vėliau iškilmingai liudijo apie sesers šventumą.

Jos kančios troškimas tęsėsi. Pamažų ji neteko svorio ir paralyžius apėmė visą kūną su visišku visų sąnarių sutrikimu. Septyniolika metų ši akla, paralyžiuta sesutė kentėjo didžiausius skausmus dieną ir naktį. Tik vienas Dievas nežino, kiek ji per tą laiką iškentėjo, nes seserys niekada neišgirdo jos murmėjimo ar nusiskundimų. Ji dėkojo Dievui už kančią ir Jo šventą valią. „Aš žinau,“ – sakė ji, – „kad ši liga skirta mano dvasios gerovei ir Jo garbei“. Ir dar sakė: „Liga, jei ji priimama kantriai ir su dėkingumu, nuvalo sielą kaip ugnis auksą“. Visą laiką net didžiausios kančios metu, ji buvo rami, besišypsanti, pasitikėdama Dievu, kuris žada atlygti danguje savo ištikimiesiems tarnams.

1981 metais, vykstant Kanoniškam Procesui, medicininiam raporte visiškai pagrįstai trys specialistai diagnozavo, kad tikėtina kančios priežastis buvo tuberkuliozė ir daugybė kaulingų auglių. Tai ir sukėlė siaubingus skausmus.

Daug detalių ir faktų iškilo aikštėn, kai sesuo Rafka, iš paklusnumo vienuolyno vyresniajai seseriai Uršulei Doumit, papasakojo savo gyvenimo istoriją, žinoma, dėl savo nepaprasto kuklumo daug ką laikydama menkniekiais. Atlikusi išpažintį, gavusi nuodėmių atleidimą, aprūpinta šventais Sakramentais, sesuo Rafka, tardama Jėzaus, Marijos ir šv. Juozapo vardus, sulaukusi aštuoniasdešimt dviejų metų amžiaus, 1914 metų kovo 23 dieną persikėlė į savo dangiškąją Tėvynę. Nuėjo pas Tą, kurį taip mylėjo, prie kurio kančios jungė savąją kančią.

Stebuklai jai gyvai esant

Vieną kartą, progai pasitaikius, motina Uršulė, patyrusi, kad Rafka kentėjo daug labiau negu paprastai ir pajutusi gailestį vargšei seseriai, paklausė, ar yra kas nors šiame pasaulyje, ko ji norėtų?

– Ar tu niekada nesigailėjai, kad netekai regėjimo? Ar netrokšti pamatyti šį naują vienuolyną, apsuptą nuostabaus grožio kalnų, uolų ir miškų?

Sesuo Rafka atsakė labai paprastai: ji būtų patenkinta turėdama regėjimą ir nors valandą galėdama matyti motiną vyresniąją.

– Tik vieną valandą? – paklausė motina vyresnioji. – Ir tu būsi patenkinta vėl sugrįžusi į tamsos pasaulį?

– Taip, – atsakė Rafka.

Motina Uršulė iš nuostabos palingavo galvą ir jau ruošėsi palikti Rafkos celę. Staiga paralyžiutas veidas nušvito nuostabia šypsena. Ji pasuko galvą durų link.

– Motinėle! – sušuko ji. – Aš jus matau!

Vyresnioji greitai apsisukusi pamatė parausvėjusį Rafkos veidą, ir to pakako, kad suprastų, kad iš tikrųjų ji mato. Bet ji norėjo būti visai tikra, kad toks nuostabus įvykis tikras, kad tai nėra vargšės sesers, kuri jau daug metų akla, pokštas, todėl priešo prie lovos, sunkiai slėpdama savo emocijas, ir tarė:

– Jei tu iš tikro matai, tai pasakyk, kas padėta ant drabužių spintelės?

Sesuo Rafka pasuko galvą mažos spintelės link ir tarė:

– Biblija ir Šventųjų gyvenimai.

Tačiau motina Uršulė vis dar negalėjo patikėti. Be to, juk Rafka galėjo žinoti, kad ant spintelės yra tik tos dvi knygos, iš kurių jai paskaitydavo seserys, žinodamos, kad Rafka jas labiausiai mėgsta. Ir daugiau ten nieko nėra.

Tačiau kitas bandymas, atliktas pasitelkus liudininkes, buvo pripažintas tikru stebuklu. Ant Rafkos lovos buvo gražus spalvotas apklotas. Motina Uršulė atkreipė į tai jos dėmesį ir pradėjo klausinėti prašydama išvardinti spalvas ir pareikšti savo nuomonę. Trys seserys, kurios buvo tuo metu celėje, patvirtino, kad sesuo Rafka labai tiksliai nusakė kiekvieną spalvą.

Tuo momentu Rafka matė galbūt ir vyresniosios abejojimą – Rafka nuostabiai detalai atvaizdavo daiktus ir kambario spalvas. Kol šnekėjosi su motina Uršule, ji žiūrėjo į celę, į savo seseris, žvelgė pro langą, sugaudama nuostabų aplinkos spindėjimą.

Po to ji paskendo ramybės miege ir visiškoje tamsoje.

Kitą kartą, Švč. Kristaus Kūno šventėje, sesuo Rafka būdama akla ir paralyžiuota, vos šliauždama, į koplytėlę sukvietė adoracijai kitas seseris, net negalinčias tuo patikėti.

Stebuklai po mirties

Toks pat nepaaiškinamas fenomenas atsitiko prie Rafkos kapo, kaip ir tuojuo po šv. Šarbelio laidotuvių 1898 metais. Keletas asmenų iš gretimo kaimo liudijo matę nuostabią šviesą, sklindančią iš kapo.

Taip pat, praėjus keturioms dienoms po Rafkos mirties, motina vyresnioji, sesuo Uršulė Doumit, buvo akimirksniu išgydyta: nuostabiai išnyko didžiulė cista, esanti jos gerklėje ir jau aštuonerius metus labai apsunkinanti jai gerimą bei valgymą. Miegodama motina vyresnioji išgirdo beldimą į duris ir balsą, kuris sakė: „Paimk žemių nuo Rafkos kapo ir uždėk ant gerklės“. Kitą rytą įsitikinusi, kad nei viena iš seserų nebuvo pas ją atėjusi, nuėjo prie Rafkos kapo, pasiėmė pilną saują žemių, suvilgė vandeniui ir uždėjo ant cistos. Ji tučtuojau pajuto palengvėjimą gerklėje ir pamatė, kad cistos neliko nė ženklo.

O štai ką 1925 metais pasakojo ponia Kuorai:

– Mano trejų metų sūnelis Petriukas kėlė daug rūpesčių. Rūgščių padidėjo tiek, kad visas kūnas buvo išpūstas ir net nebesimatė akių. Dr. Elisas Anasis uždraudė valgyti viską, išskyrus pieną. Bet vaikas nemėgo pieno, tiesiog jo negalėjo gerti. Mes bandėme įpilti į pieną spalvoto vandens ir per prievartą supilti jam į burną, bet jis viską išvemdavo. Todėl pasikankinę jau nebevertėme jo to daryti. Gydytojas atkakliai tvirtino, kad vienintelis vaistas – pienas, ir užtikrino, kad jei ir toliau vaikas taip elgsis, jam gresia mirtis. Aš labai išsigandau. Tai tęsėsi trisdešimt ar keturiasdešimt dienų, ir Petriukas buvo arti mirties. Aš buvau girdėjusi apie stebuklus, patirtus užtariant seseriai Rafkai, ir pasižadėjau: jei vaikas galės valgyti, aš su juo aplankysiu šv. Juozapo vienuolyną. Tą pačią naktį miegodama pamačiau seną ponį su vytele rankoje. Ji man tarė: „Nesibaimink dėl sūnaus. Duok jam valgyti, ką jis norės. Jis nemirs“. Aš įsitikinusi, kad tai buvo Rafka.

Labai daug asmenų, kurie valgė žemę nuo jos kapo, patyrė stebuklingų išgyjimų. Nuo 1926 iki 1952 metų stebuklai ir malonės, gautos užtariant Rafkai, pasiekė įspūdingą skaičių – 2689. Visa tai yra užregistruota, su medicininiiais paliudijimais surašyta šešiuose tomuose ir laikoma Jrbtos vienuolyne (konvente).

Beatifikacijos stebuklai

Sesers Rafkos beatifikacijos procesą pagreitino staigus, visiškas ir moksliškai nepaaiškinamas libanietės moters Elizabetos En-Nakhel iš Turzos (Tourza), esančios šiauriniame Libane, ir sergančios gimdos vėžiu, išgyjimas. Elizabeta išgijo Rafkai užtariant 1938 metais ir po to dar gyveno dvidešimt aštuonerius metus. Pagrindu pradėti Rafkos beatifikacijos bylą buvo kitas stebuklas, įvykęs 1925 metais su stebuklais būsimu palaimintojo Hardinio ir šventojo Šarbelio. Sesers Rafkos beatifikacijos iškilmės įvyko 1985 metų lapkričio 17 dieną.

Kanonizacijos stebuklai

Neilgai trukus ponai Sami ir Remond Rbayz, išgirdę apie Rafkos paskelbimą palaimintąja, kreipėsi į Rafką, prašydami išgydyti jų dukterį Celiną. Celina, gimusi 1983 metais gegužės 10 dieną, antrais ir trečiais gyvenimo metais buvo švitinta spinduliais, gydant inkste esantį vėžį, ko pasekoje reikėjo inkstą pašalinti. Be to, kentėjo dėl nosies ir ausies kraujavimo ir dar buvo rastas auglys kepenyse.

Jos tėvai paėmė žemių nuo palaimintosios Rafkos kapo ir įmaišė į Celinos sriubą, o neilgai trukus pasiėmė Celiną ir nusivežė prie Rafkos kapo, nukirpo pluoštelį jos plaukų ir pridėjo prie kepenų. Po trijų dienų jie atvyko į ligoninę, kad išpjautų auglį kepenyse. Gydytojas apstulbo pamatęs testo rezultatus: auglys buvo dingęs, ir operacija nebebuvo reikalinga. Nuo to laiko Celina visiškai pasveiko. Šis stebuklas davė pagrindą Rafką paskelbti šventąja. Kai 2001 metų birželio 10 dieną pal. Rafka buvo paskelbta šventąja, Celinai buvo suėję dvidešimt treji metai.

Raštas (Laiškas)

Citata iš „Libano maronitų šventieji“ (rašyto 1999 m. Domo Jozefo Mahfouz, O. L. M., Marontų vyskupo Brazilijoje, Eks-Postulatoriaus beatifikacijos byloje):

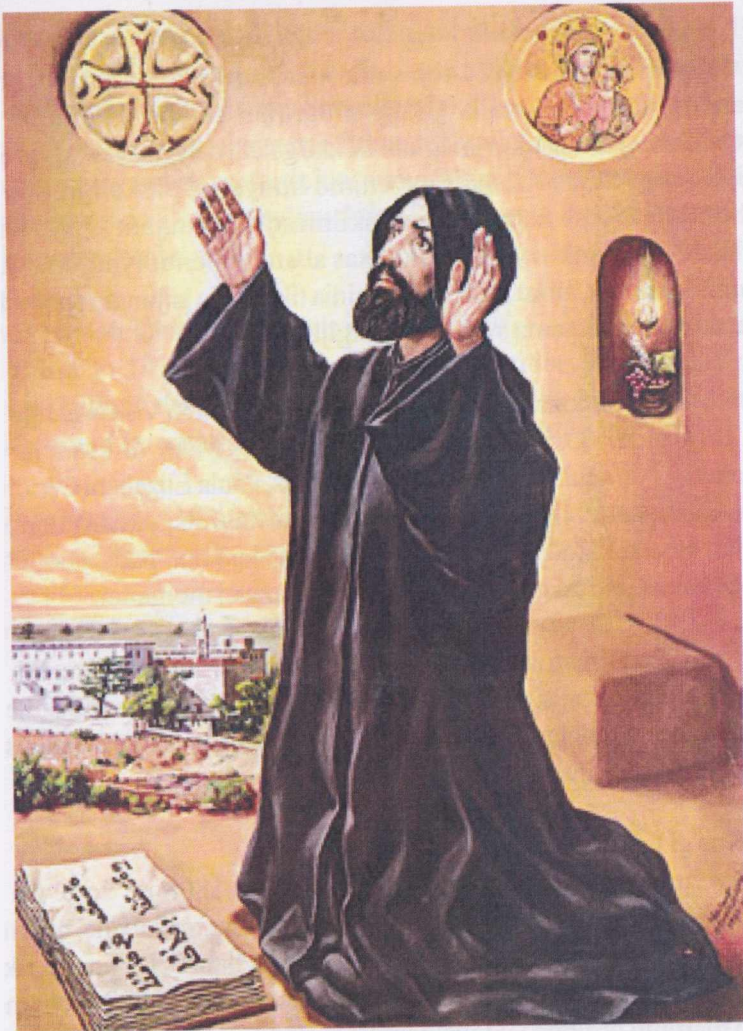
Ji mirė, bet jos gyvenimo pavyzdys tęsiasi, ypač jis buvo reikalingas tuo sunkiu laiku, kada Libanas turėjo išgyventi 1975–1990 metų karą.

Žinia apie Rafką kiekvienam libaniečiui, taip pat ir kiekvienam krikščioniui: privalo dominuoti kantrybė kančioje ir besąlygiškas atsidavimas Dievo Apvaizdai. Palaimintas asmuo, pasišventęs Dievui, ar pasaulietis, ieškantis Kristaus be kryžiaus, suras kryžių be Jėzaus Kristaus. Mūsų šventoji moko mus, kad su Kristumi ir per Kristų, kryžius įvairiausias gyvenimo kančias pripildo džiaugsmo ir laimės.

Garbė Libanui! Šarbelis (Charbel), Rafka ir Nimatullah Al-Hardini: jie – „trys nuostabios šventumo figūros“ Kristaus Bažnyčioje. Jie liudija visam pasauliui, kad maronitų kraštas yra šventumą auginantis kraštas, o Libanas buvo ir visuomet bus Šventoji Žemė.

Šv. Rafkos šventė minima kovo 23 d. Prašome kiekvienais metais šią dieną susivienyti su Maronitų Katalikų Bažnyčia, pagerbiant šventąją ir ieškant jos užtarimo mūsų gyvenime.

Šv. Šarbelio parapija, Sidnėjus, Australija

Nimatulahas Al-Hardinis
(*Nimatullah Kassab Al-Hardini*)

2004 metų gegužės 24-toji – nuostabi, saulėta diena. Apie aštuoniolika tūkstančių maronitų katalikų, kaip piligrimai atvykę į Romą ir įsijungę į šimtatūkstantinę tikinčiųjų minią, laukia, kad galėtų dalyvauti kelių vyrų ir moterų, kaip ištikimų Jėzaus Kristaus gyvenimo liudytojų, paskelbimo šventaisiais ceremonijoje. Šiose nepaprastose iškilmėse dalyvaujantys trys patriarchai, keturiasdešimt penki vyskapai, keletas abatų ir vienuolynų vyresniųjų, apie tūkstantis kunigų ir, aišku, milžiniška minia tikinčiųjų įsijungia į popiežiaus Jono Pauliaus II-ojo aukojamą šv. Mišių liturgiją.

Kas jie, tie žmonės, kurių vardai tą dieną suskambo Visų šventųjų litanijoje?

Tai Luidžis Orione, Hanibalas (Hanibal) Mary di Francia, Juozapas Manyanetas, Nimatulahas Kasabas Al-Hardinis, Paula Elizabeta Čerioli ir Džiana Bereta. Beje, pastaroji plačiai žinoma pasauliui kaip atsakiusi aborto, kuris dėl vėžio jai, besilaukiančiai ketvirtąjį kūdikį, galėjo būti padarytas, ir taip, savo gyvybės kaina, leidusi gyvenimą išvysti jos mažylei mergaitei.

Šventojo Nimatulaho kanonizacija įgavo maronitišką atspalvį. Vos buvo perskaityti jo šventumą patvirtinantys žodžiai, kaip Šv. Petro aikštėje nuaidėjo maronitų himnas ir džiaugsmo giesmė. O Šventasis Tėvas Jonas Paulius II prabilo arabiškai „Ramybė jums“.

Kas gi tas naujasis šventasis?

Šventasis Nimatulahas Al-Hardinis gimė 1808 m. Jo tėvas Georgas Maklufas Kasabas buvo kilęs iš Hardinio, esančio šiaurės Libane, motina Marija, Juozapo Jokūbo Raado duktė iš Tanorino, irgi iš šiaurės Libano. Krikšto metu būsimasis šventasis gavo Juozapo vardą. Nuo 1816 iki 1822 metų mokėsi šv. Antano maronitų ordiono vadovaujamoje mokykloje Hube (Houb).

Būdamas dvidešimties metų, savo gyvenimą paaukojo Kristui, įžengdamas į šv. Antano vienuolyną Kozjajoje (Kozhaye), šiaurės Libane. Tada jis pasirinko Nimatulaho vardą. Čia jis mokėsi knygrištytės amato.

1930 m. buvo jo įvilktuvės. Po to buvo pasiūstas į Kfifaną ruošti kunigystei. Baigus teologijos studijas Kfifano vienuolyne, 1833 m. vyskupas Simonas Zauainas suteikė kunigystės šventumus.

Ilgą laiką Nimatulahas užėmė atsakingas generolo padėjėjo pareigas: 1845–1848, 1850–1853, 1856–1858 metais.

Ir būdamas generolo padėjėju ir toliau tobulinosi knygrišystėje. Be to, jis mokė įvairiose Libano maronitų ordino mokyklose. Tarp jo studentų nuo 1853 iki 1858 metų buvo ir brolis Šarbelis Maklufas.

Tėvas Nimatulahas labai gerai žinojo teologiją ir tiek vienuoliams, tiek novicijams buvo vienuoliško neturto, klusnumo ir kunigiško gyvenimo pavyzdys. Nepaprastai brangino Jėzų Švenčiausiame Sakramente ir praleisdavo ištisas valandas jį adoruodamas.

Tėvas Nimatulahas Al-Hardinis mirė šv. Kiprijono ir Justino vienuolyne 1858 m. gruodžio 14 d. Po metų jo kapas buvo atidarytas ir kūnas rastas nesugedęs ir drėgnas. Jo kapas greitai tapo šventove, kur buvo meldžiamasi, prašant užtarimo. Jam užtariant įvyko daug stebuklų.

1998 m. gegužės 10 d. pop. Jonas Paulius II tėvą Nimatulachą paskelbė palaimintuoju, o 2004 m. – šventuoju.

Maronių Bažnyčia jo šventę mini gruodžio 14-tą dieną.

TURINYS

Ten, Artimuosiuose Rytuose.....	3
Libano respublika	5
Kun. V. Šauklis MIC, „Libano šventasis Šarbelis Maklufas“	9
Aklojo pagijimas	10
Stebuklingas vienuolis Šarbelis Maklufas	14
Šventoji Rafka, „Mažoji Libano gėlė“	23
Nimatulahas Al-Hardinis	33